

OA

21.867

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

GYÁRSI KENYER
439
szám

OA
21867

Rejtő Jenő HOWARD MAHAGONI

VER

ára 220 prut

OH 21867

Nemzeti Széchenyi Könyvtár
Lelőjele száma:

B 10.919/1 1960.

REJTŐ JENŐ (HOWARD):

Vér és mahagoni

A kiselejtezett hajók utja

Természetesen a Vörös-tengerről van szó és a vele kapcsolatos Indiai óceánról. Ugyanis a hajóstársaságok, régi szokásuk szerint, jobb hajóikat a jövedelmezőbb Atlanti óceánon járatják és csak az idők folyamán ósdivá lett, vagy kisebb gőzöseiket osztják be keleti utakra, pedig ezek az utak nemcsak nehezebbek, hanem veszélyesebbek is.

Nem volt kivétel e hajók közül az Irtisz nevű orosz gőzös sem, amely Port-Saidból Singaporeba igyekezett. Ezen a hajón utazott Thurn Fülöp is, megjelenésével állandóan feltűnést keltve. A futólagos benyomás is az volt róla, hogy a Déli Tengerek híres és rettenhetetlen vadászainak egyike utazik vissza szabadságáról valamelyik gumiültetvényre. Bár itt, Szuezen a száraz évszak kezdetén este felé még hűvös az idő, ő könnyű fehér ruhában és trópusi sisakban járt. A hajón utazó ifju hölgyeknek régebbi emlényeit mesélte, csupa szörnyű és véres históriát. Nehéz volt elképzelni, hogyan küzdhetett meg ez a legfeljebb huszonhat esztendő, fehérbőrű, gyerekarcu Thurn Fülöp harminc kínai kalózzal, vagy kilenc-tíz részeg fókahalász-szal. Egy riporter terjedelmes cikket írt róla lapjának: „Beszélgetés Thurn Fülöppel, vagy milyen magánéletében a Déli tenger réme” cím alatt.

A Déli tenger rémének közös kabinja volt egy urral, akinek még nálánál is puhább vonásai voltak és Howardnak hívták. Thurn barátságába és pártfogásába vette, miután megudta, hogy Jávába igyekvő tisztviselő, aki idegenkedik mindennemű kalandtól. Thurn viszont elmondta neki, hogy Thurnnak, egy híres indiai fatermelőnek a fia, sok időt töltött el apja mellett a Maláji félszigeten, de az-

tán tanulmányai befejezésére hazautazott Európába. Howard tisztelettel és csodálattal hallgatta az ifjú hőst, majd pedig udvariasan megfogta a fejét, midőn a Déli Tengerrek Réme hirtelen áthajolt a korláton.

Már a Bab el Mandeb öbölben jártak és a hajón mindenki halálosan beteg volt. Az utasok közül csak Howard sétált a fedélzeten és Thurn ült egy kötélcsomón, a szép trópusi sisak előtte feküdt a földön, öblével felfelé és bizonyos jelekből következtetni lehetett rá, hogy Thurn ezt a sisakot soha többé nem fogja a fejére tenni.

— Rossznéven venné, ha a kabinjába támogatnám? — kérdezte tőle Howard.

— Kö... köszönöm... a régi májbajom...

— Szörnyűek ezek a régi májbajok — mondta Howard. Thurn pedig hagyta, hogy a kabinjába támogassa. Esiére az utasok nagy része jobban lett és a fedélzeten lábbadoztak, nyugszékeiken heverve. Thurn is jobban lett és egy régi, kedves kalandját mesélte, midőn a Fidzsi szigetek emberevőinek fogságából menekült meg. Egy hollandi pálinkakereskedő megjegyezte: — Akkor maga bizonyára ismeri a szigetvilág nagy vadászait és nyomkeresőit, Boston Jimet, az öreg Wolfot, Vanaldert és Dornt...

— Mind jó barátaim, — mondta a fiatalember.

— Jaj, meséljen Boston Jimről! — mondta Lilienthalné, egy szumátrai misszionárius felesége.

— Hát Boston... Istenem... mit mondjak róla? Együtt kalandoztunk Dél Timorban, én mentettem meg a bennszülöttek fogságából, valóságos óriás, az arca hasonlít a tigrishez és nyers bivalyhúst eszik.

Talán mondanunk sem kell, hogy a Déli Tenger Réme épp olyan kevéssé ismerte Boston Jimet, mint a Dél Timor szigetét. Annyi volt igaz az elbeszélésből, hogy az apja, az öreg Thurn, félelmetes és híres vadász volt, később erdőtermelő lett és tizenhétéves korában Thurnt is elhozatta nagyanyjától, de a fiu legyengült a klímától és mint betegszállítmányt küldték vissza sürgősen Amsterdamba.

— Maga volt már a trópuson? — kérdezte Fülöp a csendes Howardot.

— Egy ideig ott éltem és most visszamegyek Surabajába, holland szolgálatba.

— Örülnék, ha meglátogatna majd az erdőben. Könynyen megtalál a Maláyi félszigeten, csak érdeklődjön Perakban, vagy Pasirmasban a Thurn-írtás után.

— Valószínűleg felkeresem majd... ha szívesen lát...

Dorn

A hajó derült időben tette meg egész útját Singapo-reig. Thurn megbeszélte új barátjával, hogy a Raffles-hotelben találkozni, aztán elszakította őket egymástól a vámbódében szorongó, zsivalygó sokadalom. Singaporeban azonban nemcsak rendőrök és fináncok fogadják az utasokat, hanem katonák is. Valahol egy kellemes arcú, ősz angol ezredes is feltűnik és ahogy meglátja Howardot, odasiet, barátságosan átkarolja a vállát félkézzel: — Hallo, Boston! Örülök, hogy nálunk is látom.

— Csak átutazóban vagyok, ezredes ur.

Az ezredes viszi magával karonfogva.

— Ugy hallottam, Boston, hogy Európában volt.

— Jól hallotta, ezredes ur, Párisban voltam.

— Csodálom magát, hogy amerikai léte-re nem angol, hanem holland szolgálata-ba áll. Nálunk nagyobb jövője lenne — és halkabban tette hozzá, — tiszti ranggal kerülhet-ne az intelligence service-hez.

— Mondottam már ezredes urnak, hogy ezt a meg-tisz-telő ajánlatot, sajnos, nem fogadhatom el. Én sok hálával tartozom a hollandusoknak.

— Azt már éppen eléggé megszolgáltá nekik — dör-mögte az ezredes, — de ha nem, hát nem. Egy szivességet azonban tehet-ne nekem, amiért nagy jutalomra számí-t-hatna. Hallott már erről a Pepitoról?

— Ha jól megnézné, talál-na a lapockájában egy golyót is tőlem.

— Ez az ember most szervezett maffiát csinált, a kínai kalózo-któl a szumátrai dohánycsempészekig mindenféle bünszövetkezetekből.

— Az Indiai óceán Alcaponeja...

— Ugy van. Padding az alvezére. Ötezer Strait dollárt ér meg a fejük Singaporeban...

— Ugy hallottam, hogy Dorn foglalkozik vele és azt hiszem, akkor előbb-utóbb terítékre kerül valamelyik.

— Biztosabb lenne, ha segítené Dornnak. Látja, őt is a hollandoktól kértem kölcsön. Nekünk vannak kiváló em-

bereink, de azokat jól ismerik a banditák is. Hát ha Surabajából eljön, látogasson meg engem újra... mindentől eltekintve, örülök, ha látom, Boston Jim, vagy Howard ur.

— Én is örülök magának Mac. Pershon ezredes...

A Raffles-hotelben este kötelező a szmoking. Természetesen trópusi fehér szmoking. Howard a függönynyíláson át, szokása szerint előbb bekémlelt a ragyogó terembe. Thurnt kereste a szemével és meg is látta, két férfi mellett, vidám beszélgetésbe merülve. Éppen felálltak és a kijárat felé indultak. Howard a nyomukba szegődött.

Lassan kiértek az Esplanade környékéről és a kínai negyed árka-dos házai, felfordított csónakhoz hasonló, tipikus tetőzetei között rohantak utasaikkal a riksa-kulik. Howard kezdte sejteni, hogy nem valami biztonságos helyre csábították Thurnt. Már a Singapore folyó fülledt, dögszagu, szeméttel borított partján haladtak.

Egy pincecspaszék előtt álltak meg a riksák. Howard valamivel távolabb tartóztatta fel a saját kuliját. Citera- és harmonikaszó hallatszott a lampionos bejárat mögül. A párás, nehéz levegő érezhető sulya lógott a sikátorok fölött. Howard benézett az ablakon...

Odabent csak egy társaság ült, napbarnított vállas európaiak, mindegyiknek az övében jókora revolver. Barna, fényes nyakak villogtak a kihajtott ingek felett. A társaság egy furcsa szerzetten szórakozott. Képzeljünk el egy alacsony, tömzsi embert, vékony lábakkal, bozontos körszakállal, gömbölyű, zsiros ábrázattal. Legkülönösebb volt azonban, hogy ez az ember, itt a trópuson, fényes, fekete szalonkabátban járt, amit nála egy fejfel magasabb ember viselhetett azelőtt és a fején, ezt még itt az ivóban sem vetette el, széles karimájú, fekete nemezkalapot hordott. Revolveröve lelógott róla.

— Mondja, kedves barátom, hogy hívják magát? — kérdezte az egyik.

— Nevem Sámuel, azért jöttem ide Hátsó-Indiába, hogy vadásszak.

— És mire akar vadászni?

— Kizárólag madarakra.

— És tud maga vadászni?

— De mennyire — felelte gögösen Sámuel. — Dániában tagja voltam egy lövész-egyesületnek és legutóbb a második díjat nyertem el. — A társaság tagjai percekig ful-

dokoltak a nevetéstől. Valamelyik megkérdezte tőle, hogy miből akar megélni vadászat közben, mire Samuel büszkén a zsebére ütött, hogy hála Istennek neki van pénze, legutóbb sokat nyert Kopenhágában a tőzsdén. Egy harcsabajuszu hatalmas férfi később pókert ajánlott és megindult a játék. Sámuel eleinte veszített, azután nyert. A harcsabajuszu csalt és Sámuel mégis nyert. Az arcából csak úgy sugárzott a butaság és közben nyert. Ekkor érkeztek Thurn és ujdonsült barátai.

— Thurn Fülöp vagyok — mutatkozott be körbe és az egyik kísérője magyarázni kezdte a harcsabajuszunak:

— Johann Thurnnak a fia, ő is olyan híres vadász, mint az apja.

— Isten hozott, öcsém! Az apád jó barátom volt! — csapott a kezébe a harcsabajuszu, — Jefferson vagyok... És ez az ur itt... Sámuel, a madárvadász, új barátunk. Ülj le és nézd, ahogy pókerezünk.

Az események azután gyorsan követték egymást. Sámuel egyre nyert, Jefferson egyre dühösebb lett, végül felhördült: — Te törpe, ha rájövök, hogy nem játszol becsületesen...

A kis vadász nyomban felugrott és végigmérte.

— Ezért azonnal adjon elégtételt nekem. Azonnal!

— Meguntad tán az életedet?! Csukott szemmel kilyukasztalak!

A jókedv újra visszatért, a dühös kis emberkén kitűnően mulattak.

— Na ne félj, nem eszlek meg, a lábadba fogok lőni — mondta Jefferson. — Állj csak oda a falhoz, én meg ide az ajtóhoz, ha minden áron meg akarsz velem verekedni.

— De mi biztosít engem arról, hogy a barátaid nem támadnak rám, ha én győzök? — mondta a kicsi délcegen kihuzva magát és ettől az egész társaság valóságos nevetőgörcsöket kapott, csak Thurn szólt oda aggódva, a kis emberkéhez: — Az Istenért, menjen innen, ezekkel nem jó kukoricázni.

— Uram... — mondta lenéző fölénnyel Sámuel, — én a dán lövészegylet második díját nyertem. — A társaság tagjai az oldalukat fogták, de Jefferson hirtelen leintette őket: — Csend! Fiuk! Mindenki leteszi a revolverét a másik asztalra, hogy a mi Sámuelünk nyugodtan megmerjen verekedni velem!

— „Ugy van! Ugy van!” — kiabálták mindannyian és revolvereiket egy távoli asztalra helyezték. Sámuel közben a söntéspolcnak támaszkodott és várt. Jefferson szemben vele, husz lépés távolságra az ajtónál!

— Idehallgass, te bolond! A térdedbe fogok löni, azután visszaveszem a pénzemet, mert nem játszottál becsületesen. Öt perc múlva háromnegyed tizenkettő. Azonnal ütni fog a harang. Az első harangütésre lövünk, addig karbafont kezekkel állunk.

Sámuel egy szót sem szólt, övébe tette revolverét és karbafonta a kezét. Az ilyen párbajnál az dönt, hogy ki tudja hamarabb előrántani a pisztolyát. Némán multak a percek. Azután megkondult a harang... Hogy történt? Senki nem figyelhette meg, senki nem láthatta, mert ez a mozdulat gyorsaságában tűneményesebb volt minden bűvészmutatványnál: mire Jefferson keze a revolver agyához ért, Sámuel már fejbe is lőtte és jóformán nem is láthatták a revolverét, mire újra ott fityegett az övében és visszatámaszkodott a söntéspolchoz. A harcsabajuszu egyetlen hang nélkül, mint kidőlt tuskó zuhant a földre és a harmadik negyedét elütő harang melódiája még ott rezgett a levegőben. Azután olyan csend lett, olyan döb-bent némaság, mintha a szívverése is elállt volna mindenkinek. Pedig csak egy szív szűnt meg dobogni a helyiségben. Az egyik bronznyaku megmozdult, de a láthatatlan mozdulat ismét felkapta a pisztolyt és a kis vadász, rájuk irányítva csövét, félelmetes hangon dörögte:

— Aki moccan, az halott! — Most látták csak, hogy ez a kis alak, aki lelőtte vezérüket, egyben le is fegyverezte őket. Revolvereik mellett állva, lövésre készen fordult feléjük: — Elfelejtettétek a vezetéknévemet is megkérdezni. Engedjétek meg, hogy bemutatkozzam: nevem Sámuel Dorn. Tényleg madárvadász vagyok. Jómadarakra vadászok — és nevetett hozzá, — olyan jó madarakra, mint ti vagytok. Mondjátok meg Pepitónak, hogy Jefferson Paddingot elintéztem és legközelebb rá kerül a sor.

Dorn nevétől, ha ez egyáltalán lehetséges, még jobban megdermedtek, mint a szemük láttára lelőtt vezérük halálakor. Dorn most Fülöphöz fordult: — Ide hallgasson, maga zöldfülű! Magát azért csalták ide ezek a csirkefogók, hogy megöljék és ne legyen érvényes az erdőirtási engedély, amit az öreg Thurn a maga nevére iratott át. Jó

lesz, ha visszamegy innen a hotelba és vigyáz magára. Hordja el magát!

Thurn Fülöp, a „Déli Tenger Réme” olyan gyorsan hagyta el a helyiséget, hogy az utolsó lépcsőfokon keresztülbotolva, orrán, száján érkezett ki az ucca kövezetére.

— Most pedig barátaim, álljatok ilyen szép nyugodtan, amig elmentem, mert a kis csirkefogókat, ha nem feltétlenül szükséges, esetleg nem lövöm agyon — mondta a banditáknak Dorn. — És ne felejtsetek el megmondani Pepitónak, hogy műsorom legközelebbi száma ő lesz. Visszontlátásra, gyermekeim. — És szuggesztív hatalmának tudatában vissza sem fordult, miközben felment a lépcsőn és kilépett Singapore kültelkének éjszakájába.

Five o'clock Surabajában

Boston Jim Adenban kapott ajánlott levelet a kormányzótól, amelyben felhívja figyelmét, hogy vigyázzon az Irtiszen utazó Thurn Fülöpre, továbbá, hogy lehetőleg május huszonnyolcadikán jelenjen meg a surabajai ültetvényes klubban, a kormányzó teadélutánján.

De honnan kapta meg a hirt az öreg Wolf, Flores szigetének egy dzsungeljében, ahova nem igen hordanak ki ajánlott leveleket? És hogy tudta meg egy szumátrai tűzhányóhegy oldalában Pitt Holbers az üzenetet? Postán. Az őserdők és a Déli Tenger postáján: tong-tong útján. A tong-tong egy kivájt fatönk, amelyet a bennszülött ábécé szerint két bottal ütögetnek. Megbízhatóbban és gyorsabban viszi a hirt, őserdőről-őserdőre, a szigetvilág egyik végétől a másikig, mint a posta. A tong-tong tehát hirül adta, hogy Hari Raja-napján, mikor megkezdődik a nagy munkaszünet az ültetvényeken, akkorra a Lord Mynher (a jávai holland kormányzó) nagy megbeszélést tart a vadászokkal és az ültetvényesekkel a surabajai barnaházban... tam-tam... az igen tisztelt részeges ültetvényesek.... tam-tam... a kedves, tigriskezü főmandurok, tam-tam... sok teát és jeges pálinkát fognak inni... eljárják gyönyörű fehér hölgyeikkel fox-fox nevű ősi táncaikat.

És ebből megtudja minden vadász, ültetvényes és nyomkereső, mintha csak aranszegélyű kartonmeghívót kapott volna: hogy tisztelettel értesítik, miszerint a jávai kormányzó, surabajai üdülőhelyén ötórai teát ad.

Az ötórai tea nagyon tág fogalom Jáván. Az ültetvényesek és munkafelügyelők például, megérkezésük után azonnal, tehát már délelőtt tíz óra felé beülnek a klubba és megkezdik a five o'clockot. Hatalmas, nyers, jókedvű emberek, ki Szumatrából, ki Borneoból érkezett. Mind hangos, mind vitatkozik, mindenki izzad és máris fogy az ital, elsősorban jégbehűtött, jó valódi sör.

Délig isznak, nevetnek, orditoznak és délben következik egy huszonnégy fogásos Reisz-Tafel, egy szünni nem akaró rizs étel, sok maró égető cury szósszal leöntve, halak, hideg és meleg husok, kocsonyák, tészták, saláták és főzelékek.

Ebéd után, ivás közben egy hosszú, ősz ember is érkezik, nagyon sovány, kis kecskeszakálla van és piszkos, kopott vadászruhája. Híres vadász a hollandi kormány szolgálatában: az öreg Wolf. Lárma, éneklés, kacagás és a boy roskadozva hordja az italt. Ugy látszik, az egész társaság végképpen elkészült.

Nagy, sötétkék autó áll meg a bejáratnál. A kormányzó!

Csend lesz, mindenki felemelkedik, kíséretében két tiszttel megjelenik a kormányzó. Ki mondta, hogy ezek részegek? Már körben ülnek az asztalnál és csendes, komoly diskurzus folyik. Egy év programját beszélik meg, engedélyeket kérnek és engedményeket tesznek, tiszteletteljesek és fegyelmezettek. És kora reggel óta isznak. Nem is tudnánk, hogy ez itt a távoli Jáva szigetének egy kikötővárosa, ha nem jelennének meg olyan urak, mint az is például, aki most lép be, fekete nemezkalapban, hosszú ferencjózsef-kabátban és szöges csizmában. De nem parancsolják ki, hogy vegyen fel ő is estélyi ruhát, hanem ünneplik és a kormányzó állva nyujt kezét neki:

— Isten hozta kedves Dorn!

A tömpeorru, kis ember, kinosan érzi magát és egyik lábáról a másikra lép. Itt már mindenki tudja, hogy végzett Paddinggal és az egyik ültetvényes valóságos beszédet intéz hozzá, de a kis vadász még a kalapját is elfelejti levenni és mikor mindenki várja, hogy megköszönje a beszédet, a nagy csendben, átszól az emberek feje felett: „Hogy van Wolf?...” Aztán utat tör magának, leül az öreg vadász mellé és felhajt egy félliter pálinkát. Később egy marcona óriás jön be, a nyakába akasztott zsinóron revolver lóg a zsebébe, ingujjban van. Ez Pitt

Holbers. Egy kis köpcös emberrel jön. Van Gorkkal. Valamennyien olyan népszerűek, mint Európában a híres sportbajnokok, de az őserdőben biztosabban mozognak, mint itt.

Howard, illetve Boston Jim lépett most a terembe, egy maláji bennszülött kíséretében. Boston, eltérően a vadászok szokásától, a legkifogástalanabb fehér szmokingba volt öltözve. Nagy, kék szeme világított és finom, karcsu alakja igazán nem árulta el, hogy erről az emberről legendás hőstetteket beszélnek. A maláji valamivel magasabb volt, típusa ennek a szép emberfajtának. Lány arcvonásainak csak a hidegen csillogó szemek adtak valami halálos határozottságot. Azt hiszem, ha más valaki ebbe a klubba bennszülöttet mert volna magával hozni, azt legalább is felpofozzák. Boston Jim úgy jött be mosolyogva a malájival, mintha ez a világ legtermészetesebb dolga lenne. Megállt a kormányzó előtt, meghajolt és bemutatatta a malájt:

— Ez az ember Si Lalan, a barátom.

A kormányzó kezet nyújtott a bennszülöttnek és megtörte a jeget: — Boston Jim a barátja a mi barátunk is. Sokat hallottam már rólad, Si Lalan és örülök, hogy megismerhettelek.

— Si Lalan — suttogták meglepetten. Si Lalan, a Magányos Főnök híres ember volt. Egyedül járta az őserdőket, Több nyelven beszélt, rokonai gazdag, előkelő emberek, akik India nagyvárosaiban élnek és nagy állásokat töltenek be az angoloknál, de Si Lalan megtagadta őket és megmaradt főnöknek, elnyomott és szerencsétlen malájok pártfogójának az őserdőben.

— Si Lalan tiszteli és szereti a Lord Mynhert és eljött, hogy segítsen neki. Ezt mondta és keresztbefont karokkal mélyen meghajolt. A kormányzó átvezette őket a könyvtárszobába, ahol már együtt volt a másik négy vadász is.

— Szervusztok vén házalók — üdvözölte őket Boston Jim és sorba kezet szorított velük. Nagy dolog lehet, ha a kormányzó ur idecsődítette ezt a sok kitaposott cipőt velem együtt.

A boy lerakta az italokat, valamennyien leültek és a kormányzó hozzáfogott, hogy megismertesse velük az ügyet, amiért idehívta őket.

Thurn János hajóskapitány volt. Most ne gondoljunk valami hatalmas óceánjáróra, még csak egy kis cirkálóról sem lehetett szó. Thurn egy kis gőzbárka ágrólszakadt kapitánya volt, a 900 tonnás Michael Treubon tulajdonosa. A kínai szakácson kívül, csak egy gépész és három matróz kísérte utjain, pedig ezek az utak aránylag veszélyesek voltak. Thurn ugyanis a szigetvilág hőskorában, a holland-angol település kezdetén munkásokat toborozott az emberevő pápuák, a harcos szingalézok és az állatias tamokok között.

A kilencszázas évek elején Thurn a Maláji Dzsungel környékén toborozott és Perak felett, a hegyre nyúló ösrengetegben hatalmas mahagóni erdőre bukkant. A legdrágább, téglavörös, fényes, puha Teona Szerrata alkotta a rengeteg főanyagát. Thurn azonnal tudta, hogy kincset talált. De azt is tudta, hogy a rengeteg kitermeléséhez elsősorban sebessodru, jóesésű folyó kell. Thurn talált egy tavat, amely az esős évszakban megduzzadt és egyesült a Mon folyóval és ez a folyó, több ágra szakadva Malakka felett ömlött a szorosba, szóval alkalmas volt a fa leusztatására.

Azután eladta hajóját, megnősült és házat épített magának a rengetegben folydogáló ismeretlen folyó mellett, amelyet a feleségéről Liz-nek nevezett el. Két évi szörnyű, verejtékes munka árán összekötötte a Liz folyót azzal a tóval, amely az esős időszakban egyesül a Monnal. Hatalmas munka volt. Matrózai, akik betársultak hozzá, az első év végén megszökdöstek. Thurn sokszor egyedül dolgozott hetekig, de két év alatt meg volt az összeköttetés az esős évszakban, öt teljes héten át, a Thurn-teleptől Malakka kikötőjéig. Közbejött a háború és az öreg Thurn, bár megmaradt hollandnak, angol katonai szolgálatba lépett, mint ösvénykutató és vezette őserdőkön át, leleménnyel és bátorsággal az Angliából érkező vidám Tommykat. Elismerésül csak annyit kért, hogy a kitermelési engedélyt, amely nem örökölheto, irják a fia nevére. Ezt meg is kapta. De az igazi társát nem a fiában, hanem leányában találta meg. Cecil tizenhatéves korától kezdve a fűrésztelepen nevelkedett. Igazi apja-lánya volt: makacs, elszánt, és fáradhatatlan.

Ezt csak nagyjában mondta el a kormányzó, mert a jelenlevő vadászok valamennyien ismerték az öreg Thurn történetét.

— Egy év előtt azonban nagyot változott az ügy — folytatta a kormányzó, — A kiméretlenül terjeszkedő japánok egyre nagyobb befolyást kapnak Hátsóindiában és ma már ott tartunk, hogy Indokinában, Délkelet-Ázsiában egy japán kartell diktálja a fakitermelést és az árakat. Közben a derék Thurn fáradhatatlanul dolgozott. Évről-évre, hónapokon át szélesítette a Liz folyót, kirobbantotta a kiszáradt mederből a szikla és homokzátonyokat és az elmúlt évben nyolcvanezer tonna elsőrangú butorfát hozott el Malakkába. Ez már jelentős konkurrencia a sárga kartellnek. Biztos információm van arról, hogy a mahagónisok Pepitót bérelték fel Thurn Cecil ellen. Evvel, azt hiszem, mindent megmondtam. Arra fognak törekedni, hogy Thurn leánya ne tudjon eleget tenni a minimum százezer tonna fa leszállítására kötött szerződésének, amely esetben valószínűleg elérvezzük az egész erdőséget és Thurn emberfeletti munkájának gyümölcse angol cég kezébe kerül. Nagyon szeretném, ha az erdő megmaradna a Thurn család birtokában. Nagyon fontos érdekei fűződnek ehhez a mi gyarmatainknak. Magamhoz kérettem Thurn leányát, aki apja halála óta egyedül vezeti a munkálatokat. Nyakas leány. Minden segítséget visszautasított, szerinte ő és az emberei száz Pepitóval is megküzdene és ha nem tudnak megküzdeni, akkor vesszen a telep. Nem kíván öreg, tapasztalt vadászokat maga mellé és minden hasonló jövevényt ki fog utasítani telepéről.

— Apja lánya — morogta az öreg Wolf.

— Hát én akarata ellenére is szeretném megvédeni azt a kislányt. Mi a véleménye, Wolf?

— Majd a telep közelében táborozunk, ahonnan ennek a hölgynek nincs joga kidobni minket és mi mégis közel vagyunk ahhoz, hogy segítsünk.

Boston felemelkedett a helyéről és a vadászokhoz fordult. — Ha megbíztok bennem és vállaltjátok, hogy követek az én utasításaimat, akkor kezeskedem az eredményről.

Valamennyien elfogadták Boston ajánlatát.

— Nekem van egy tervem. Vállalom azt, hogy ott fogok élni a fatelepen és a kisasszony nem dob ki. Si Lalan ott fog táborozni a telep környékén. Ti négyen, Dorn, Wolf, Van Gork és Pitt Holbers Kuala Lumpurban békésen kártyáztok a „vén szigonyosnál”, készenlétben tartotok egy gőzbarkát és nem tesztek semmit az én utasításom nélkül.

— Nos, mi a véleményük? — kérdezte a kormányzó.

— Meg fogja csinálni — mondta határozottan Dorn:

— Bostonban vakon bizhatunk.

A Liz-folyó mentén

Két napi járóföldet kitevő területen csattogtak a fejszék, ziháltak a fűrészek, trombitáltak az elefántok, kiáltottak a bennszülöttek.

Fleming, az intéző, két segédjével hajnaltól estig járta a körzeteket, hajszolta a munkásokat, kötözték a sebe-sülteket, szidták az elefántápolókat, segítettek a legki-sebb nehézségeknél a bambán álldogáló bennszülötteknek, ellenőrizték az élelmiszerelosztást és hol ott, hol itt csendült fel a kiáltásuk: „ayo!, ayo!” Most egy lány érkezik félvad, barna csödörön, úgy van öltözve, mint a férfiak, lovaglónadrágban, felgyürt ingujjban, nyakáról revolver lóg le az övébe és mellette izzadó, hátracsuszott sisaku fiatalember vezeti gyalog és kantáron a lovát. Azért gyalog, mert a délelőtt folyamán már háromszor esett le a lóról, most sántit és liheg. Talán mondanom sem kell, hogy a fiatalember a Déli Tengerek Réme volt. Negyven fok meleg van árnyékban és Cecil Thurn, embereivel már reggel óta járta a körzeteket. Ez a folytonos ellenőrzés, intézkedés, utbanlevés fárasztóbb, mint a fagyas.

A leányon egyáltalán nem látszott fáradtság. A hangja élesen csengett, ha odaszólt a munkásoknak, a keze ilyenkor rövid, erős mozdulattal rántotta vissza a lovat, hogy az megállt, mint a szobor. A fivér közben kimerülten roskadt egy széles tönkre és lihegett.

— Pihend itt ki magad, amíg visszajövök, szólta a leány és elügetett. A második irtványnál puskás ember sietett eléje. Fleming volt, az intéző.

— Linta követe volt nálam. Vásznat és dohányt követel a gazember.

— Nem kap! Ujholdkor jár neki, de csak akkor, ha ötven harcossal kimélyíti a medret a Liz felső folyásánál, ahol az a három kis vizesés van. Akkor kap dohányt és vásznat.

— A vén sakai főnök gyerekesen követelőzik. Kellemtelen lenne, ha most zavart csinálna.

— Eh! Ha nem tanítja meg őket arra, hogy megbecsüljék a szerződéseket, akkor sohasem lesz rend. Rövidre rántotta a kantárszárat s a ló egyet horkanva elügetett.

Thurn Cecil cölöpháza egyik kiugró sziklaplatón állt, az intéző és a négy fehér munkafelügyelő háza mellett. A két cölöpépítményből nemcsak az irtványok látszottak, hanem a völgy is, amelynek őszbozótján tul Kuala-Lumpur kikötője következett. Esténként Cecil házának verandáján vacsoráztak valamennyien.

Munkásemberek szokása szerint csendben és komolyan fogyasztották el a vacsorát. A veranda lépcsője alatt hirtelen egy férfi jelent meg és egy öszvér.

— Jóestét! — szólalt meg egy dallamos hang. — Thurn urat keresem.

Thurn azonnal felismerte szelid utitársát. — Isten hozta, miszter Howard! Kösse meg az öszvérét és jöjjön beljebb.

— Köszönöm — felelte azon a lágy hangon, ami szerénységét úgy kihangsúlyozta.

Cecil figyelmesen és gyanakodva nézte. A férfi külseje, jótársasághoz szokott mozdulatai elárulták, hogy nem sokat foroghatott az őserdőkben.

— Kérlek. Cecil; — mondta Fülöp — Mr. Howarddal együtt utaztunk Singaporeig és megkértem, hogy látogasson el hozzám, ha erre viszi az útja. A nővérem — fordult azután Howardhoz.

— Üljön le — mondta Cecil és Boston Jim kissé kellemtelenül érezte magát a lány figyelmesen vizsgálódó pillantásaitól. Azonnal elővette egyikét nőies mosolyainak, mert Bostonnak volt egy nőies mosolya, ami oly szeliddé tette az arcát, hogy a hittérítők irigyelték érte.

— Nem is gondoltam arra, hogy Mr. Thurn kedves meghívásának ilyen hamar eleget tehetek, de a véletlen mégis így hozta. Ugyanis cégem megbízott, hogy a Holland-Angol Vasutársaság szolgálatában dolgozzam.

— Mi a maga foglalkozása? — kérdezte Cecil.

— Könyvelő, Miss Thurn. Mérlegképes könyvelő. Az idén helyeztek át Batáviába. És most majd el kell számolnom a Holland-Angol Vasutépítést. De még eltart egy hónapig, amíg rám kerülhet a sor. Engem nagyon érdekel az erdőirtás, mert van egy nagybátyám Ausztráliában, aki szívesen odavenne, de én előbb szeretném látni, hogy milyen ez a munka tulajdonképen. Ezért, ha meg méltóztatnának engedni, itt maradnék egy ideig... Hiszen Mr. Thurn olyan szívesen invitált.

— Azt hiszem, Cecil, teljesíthetjük Mr. Howard kívánságát. Talán segítségünkre is lehet, mint könyvelő...

— Jó — mondta Cecil.

— De csak egy nagyon kis fülke áll rendelkezésére ebben az épületben. Az iroda, ahol a számlákat és a könyveket tartjuk.

— Ó, kérem... nekem éppen elég — felelte rendületlenül mosolyogva, azután lement a lépcsőn és csendesen ellépett az öszvérrel együtt. Még hallotta, hogy mögötte fojtott nevetés hangzik fel.

Igazán nem sejtették, hogy Howard azonos Boston Jimmel.

Mr. Greenhorn

Közeledett az esős évszak, amikor a megáradt Liz folyó egyesül a tó vizével és kezdetét veheti az usztatás. Mindenki szakadásig dolgozott. Cecil reggeltől estig, hol itt, hol ott tűnt fel, lóháton ebédelt és este verejtéktől, portól vastagon belepve, holtfáradtan tért haza. Howard nem fizetett az ellátásáért, hanem könyvelt. Nagyon jól végezte ezt a körülményes munkát. Ahogy Fleming, az intéző mondta: „igazán kitűnő számkukac”. Csak, ha elmozdult az irodából, akkor vált nevetségessé, ahogy az öszvért is zötykölődve ülte meg. Hol a revolverét vettette el, hol a sarkantyuját és amellet kinosan tisztá és pedáns volt. No de legalább egy kis szórakozásuk is volt a fáradt embereknek. Howard urral lehetett tréfálni.

Cecil sokszor rajtakapta magát, hogy munkaközben egyszercsak eszébe jut Howard ur szelid mosolya, nagy, őszinte, derűs, kék szeme. Védelmébe vette, megtiltotta a munkafelügyelőknek, hogy Howardot Mr. Greenhornnak szólítsák. Biztatta a könyvelőt, hogy igyekezzen

megkeményedni, lovagoljon, tanuljon meg célbalőni, de az csak szeliden csóválta a fejét.

— Nem nekem való dolgok ezek, Cecil.

Meg kell jegyeznem, hogy gorombább sértés ezen a vidéken nincs, mintha valakit Greenhornnak, zöldfülűnek neveznek. De ha valakinek akadtak volna mégis kétségei az iránt, hogy a könyvelő a legkifejezettebben zöldfülű, azt is meggyőzte volna erről egy esemény, amit minden igaz férfi mélységesen szégyelt volna. Az esemény este játszódott le. Éppen befejezték a vacsorát, mikor az egyik fehér bejött és így szólt:

— Pepitó jön a szerpentinuton.

Nagy csend lett. Aztán Cecil kérdezte: — Egyedül?

— A hold végig bevilágítja a völgyet, rajta kívül sehol egy ember.

— Állj ki és figyeld — mondta Fleming. — Ha idejön, majd beszélünk vele. — És meglazította tartójában a Coltot. Cecil csodálkozva körülnézett. A könyvelő nem volt sehol.

A szívüket nyomasztó sejtés szorította, de erre a gyors, művészi eltűnésre, mégis hangosan kacagtak. Csak Cecil harapott kedvtelenül a szájába. Azután egy kétméter magas óriás lépett a verandára. Pepitó! Aki ezt az embert látta, az sohasem felejtette el. Thurn Fülöp egy pillanatra lehunyta szemét és hányingert érzett a félelemtől. Pepitó kopasz volt, ez tisztán látszott a tarkójára hátratólt parafakalapja alól. Alsó ajka, mint valami nagy darab rongy, vastagon zuhant előre és egy pompás ragadozó fogsor barnálott elő a roppant gorillaszerű állkapocsból. Ingujjban volt, vászonbricseszen, kezében szívós bot, amely korbácsnak is beillett, csuklóján arany karkötőóra. Ahogy megállt az ajtóban, kissé lehajtva a fejét, hogy ne üsse a gerendába, zsinóron lógó revolverével, oszlopos lépésével, hatalmával, erélyével és durva, okos arcával maga az őserdő volt, megszemélyesítve egy robusztus teremtményben. Jókedvűen szólt a társasághoz:

— Örülök, hogy nem vacsora közben zavartam önöket. Ne legyen ostoba. Fleming, hagyja a revolverét. Tárgyalni jöttem.

— Banditákkal nem tárgyalok — szólt Cecil keményen.

— Bocsánat, miss — felelte udvariasan Pepitó, — de akik itt élünk a trópuson, többé-kevésbé valamennyien banditák vagyunk. A kedves papa, akinek nagy tisztelője voltam, nem tíz és nem száz bennszülöttet segített jobblétre, míg megpillantotta a Thurnirtást. A dzsungel azé, aki erősebb! — Ezek után kényelmesen leült és rágyujtott. — Ha nem akar, ne tárgyaljon velem, de az ésszerűség azt diktálja, hogy nem árt, ha meghallgatja, amit mondani fogok.

— Tehát mondja, de lehetőleg röviden — felelte Cecil megvetően.

— Bravo, miss! Apja lánya! — ismerte el Pepitó és csillogó szeme végigfutott a nőn, hogy az valami jeges iszonyatot érzett belülről. — Megmondom őszintén: nem szeretek hölgyek ellen harcolni. Elsősorban ártana a jó-hiremnek — tette hozzá tréfásan. Ön ezt az erdőt nem tarthatja tovább birtokában, Thurn Cecil. Ez már el van döntve. Nem kell hozzá több, minthogy a százezer tonnára vállalt kötelezettségének ne tudjon megfelelni. Ebben meg tudom akadályozni. Akkor árverésre kerül az írtás. Értse meg, egyetlen esélye sincs sikeres harcra. Azért jöttem ide, hogy felajánljak önnek nyolcvanezer strait dollárt a birtokáért. Tudom, hogy ez nevetségesen csekély összeg a telep értékéhez viszonyítva, de ez is csak ajándék az öreg Thurn emlékének a kedvéért.

— Erre az ostobaságra nincs mit felelnem. A szerződésnek eleget fogok tenni. Ha megkisérel ebben megakadályozni, akkor leszámolunk magával, Pepitó.

Az óriás mosolygott, azután felállt. — Ahogy gondolja, Cecil. Figyelmeztetem, hogy egyetlen esélye sincs. —

Várt még egy pillanatig, aztán megfordult, hatalmas háta szinte vonzotta a pisztolyok csövét. Lassan, nyugodtan ment el...

Mr. Howard célbalő

Kora reggel volt. Mr. Howard egy hatalmas szögre tűzött cédulacsomót szedett le egyenkint és sorba bevette őket vörös tintával egy nagy könyvbe.

— Beszédem van önnel, Mr. Howard! Jöjjön velem — dobbant be a szobába Cecil. A könyvelő udvariasan meghajolt.

— Miért ment el tegnap, mikor Pepitó jött?

— Mert féltem tőle.

— És nem szégyenli ezt, Mr. Howard? — kérdezte Cecil, minden sértő él nélkül.

— Egyáltalán nem. Azt hiszem, az öreg Edison megfutamodott volna egy izgatott kos elől és Pasteurt akár-melyik állástalan kikötőmunkás könnyen felpofozhatta volna. — Kedvesen mosolygott a lánynra, azután folytatta. — Én megvetem azokat a hetvenkedő frátereket, akiknek nem a hivatásuk kívánja meg a bátorságot, hanem a hiúságuk. Én igenis gyáva vagyok, Cecil, de a főkönyvvvel remekül megbirkózom.

A lány csendesesen mondta: — Én csak azért szóltam magának, mert engem bánt, ha kigunyolják.

Howard egyszerre nagy gyöngédséget érzett a lány iránt és megfogta a kezét: — Köszönöm, Cecil... Most én kérdezek valamit magától: csak olyan embert tudna szeretni, aki ennek a bátor, harcias, gyarmati pionernak a tipusa?

Cecil zavarodottan a földre nézett és nem felelt egy ideig, aztán újra felnézett Howardra:

— Én szeretem... a finom és okos embereket. De ha valaki gyáva, az... azért az rémes.

— Itt rémes. De ha két ember szereti egymást és elhagyja a dzsungelt, akkor igazán nem fontos, ha mint mérnök, vagy ügyvéd, vagy orvos jól elvégzi a munkáját, hogy mellesleg tigrisekkel is megküzdjön. — Ebben a pillanatban megértették egymást belülről és talán ebben a pillanatban szerettek bele egymásba.

— Én innen csak akkor mehetek el, ha ez a föld, amit apám verejtékkel, vérrel, az életével szerzett meg, Thurn-birtok marad továbbra is.

— Az fog maradni — felelte Howard szeliden és nyugodtan. És a lány nem is tudta, miért, belső erőre kapott, és biztonságérzet szállta meg.

... Estig megint nagy részét elvégezték a munkának. A végefelé járó száraz idő elérte a meleg maximumát. Ötvenöt fokos meleg perzselő nyomása égette a levegőt. Ezen a napon már tíz-negy órákor megszólalt a tong-tong, fehérék, bennszülöttek, öszvérek bódultan dőltek ki a sorból. Mire északról első süvölt a

monszun, mint óriási vizek tömegei előhírnöke, készen kell állani százezer tonna rönknek, hogy a rövid idő alatt, amíg a Liz a tavon keresztül egyesül a Monnal, elinduljon a fa Malakka felé.

Vacsora után tértek nyugvóra. Végkimerült állapotban voltak és reggel előlről kellett kezdeni, kettőzött erővel. Thurn Fülöp mézesheteit élte az első maláriás lázrohamokkal és az ágyat nyomta. Szerencsére Mr. Howard nemcsak könyvelő volt, hanem orvos is és füvekből készített teái segítettek a vacogó Déli Tenger Rémén.

A hirtelen leszálló trópusi éj nem hozott enyhülést. Az őserdő komor óriási fáit, mint felhőkarcolók tömege vette körül a két kunyhót.

Cecil nem tudott aludni. A nyugtalanság, amely Pepito látogatása óta kinozta, arra készítette, hogy éjszakaiként kinézzen, terhes nappali munkáját rossz alvással és örködéssel is sulyosbitva... Az ujhold vakító, ezüst fénnel világította meg a plató előtti hatalmas tisztást. Távol valami zörrent a bokrok között... Bizonyára páva... De nem! Világosan látta egy ember elsuhanó körvonalait... Leakasztotta a Winchestert, kilépett a ház elé és lassan osont a sziklafal árnyékában. Elérte a tisztás szélét, azután fák mellett igyekezett a gyanús hely felé... Mintha emberi hangokat hallott volna!... Most már sietve, ott termett! Két ember állt egymással szemben, suttogtak. Egy gnómszerű alacsony és egy magasabb széleskalapu vadász...

— Tartsa fel a kezét! — szólt rá Cecil a vadászra. Mielőtt megakadályozhatta volna, a gnóm eltűnt a bokrok között. A vadász ott állt, feltartott kezekkel. A lány letépte a férfi nyakáról függő pisztolyt és a földre dobta: — Induljon a ház felé! — Ebben a pillanatban a férfi, aki két kezét a feje fölé tartotta, egy hirtelen rugással pontosan Cecil kezefejét találva, kiröpitette ujjai közül a revolvert, egyik kezével máris úgy kapta el a lány nyakát, hogy a hangjától és az öntudatától egyetlen markolóssal fosztotta meg és két ugrással igyekezett átjutni a tisztáson, hogy a holdfényből a sűrűbe kerüljön. Cecil helyzete reménytelen volt. Kétszáz lépésnyire a háztól egy bandita kezében, teljesen lefegyverezve, tehetetlenül. Csak egy villanásig kerültek a holdfénybe

és valahonnan tompa dörrenés hallatszott... Cecil a földre hullott, azután megpróbált lábraállni. A vadász, aki zuhanásával magával rántotta, ott feküdt mellette, mozdulatlanul, holtan... Futólépések és hangok hallatszottak, megjelent Fleming a munkavezetőkkel, azután hiányos öltözékben Howard és végül egy pokrócba burkolva Fülöp. Cecil gyorsan elmondott mindent.

Fleming lehajolt a halotthoz. — Azt mondja miss, hogy a ház felől jött a lövés?...

— Vagy a házból, vagy a ház mellől. Tisztán láttam a villanást.

— Hát én még ilyen lövést nem láttam! — motyogta Fleming. — Kétszáz lépésről, ebben a holdfényben!

— Meg kell találni a másik alakot! — mondta hirtelen Howard és felkapva Cecil Winchesterét, eltűnt a bokrok között. A lány csodálkozva nézett utána... Hm... A halott zsebében egy sor irás sem volt. Ez Pepitó rendszeréhez tartozott.

Howard gondterhelt arccal jött vissza: — Nem találom... azt mondja, gnóm volt? Nagyon gyanús az ügy.

— De ki adhatta le a lövést? — töprengett Cecil.

— Nem maga volt? — kérdezte Fleming a vacogó Déli Tenger Rémét, de az csak vacogott a maláriától és a félelemtől egyszerre. A rejtélyt nem sikerült megoldani, a banditát eltemették és elhatározták, hogy ezentúl éjjel egyenként őrködnek és három óránként váltják egymást.

Másnap reggel Howard egy malájit küldött levéllel Kuala-Lumpurba a céghez, ahogy Cecilnek mondta, de tulajdonképpen a „Vén Szigonyoshoz” nevű vendéglőbe. Rövid értesítését összebujva olvasták el a vadászok.

— Ugy látszik, kezdődik a tánc, — mondta Pitt Holbers.

A telepen nyugtalanság volt észlelhető. Még a fehérek is idegesek voltak. Csak Howard könnyelt nyugodtan az irodában, mint akit más nem érdekel.

Aztán kitört a pánik!

Egy ledöntött faóriás mellett, ott feküdt halva a gnóm. Nem volt gnóm. Egy leprától összeroncsolt nyomorult holtteste volt. Ez tizenegy órakor történt. Fél tizenkettő-

kor egyetlen benszülött munkás sem tartózkodott a telepen. Szétfutottak iszonyodva az őserdőbe, a hegyek közé: lepra! Ezek többé tájékára sem jönnek Thurn erdejének.

Cecil letörtén ült a cölöpház lépcsőjén: — Minden elveszett... Minden elveszett... — ismételte egyre és szemei könnyesen jártak körül az elhagyott irtványokon. — Amíg új munkásokat szerzünk, régen beállt az eső és nem szállíthatjuk el a fát... Igaza volt Pepitonak, egyetlen estélyem sem volt. — Kétségbeesetten hajtotta le fejét és Fleming az embereivel ugyanugy állt ott szomorúan...

Fülöp bánatosan nézett a völgy felé, mintha onnan várna, Isten tudja, milyen segítséget és lassan a többiek is arra néztek. A völgyből, mintha a sors gunyja lenne, egyetlen hosszú, sovány ember jött, lassan felfelé a serpentinuton és széles, fekete kalapján nyomban látszott, hogy hittérítő.

— No pont erre van most szükség, morgott dühösen Fleming.

Igazán, még soha sem volt nagyobb szükségünk hitre, mint most, — jegyezte meg Howard szelid mosollyal és Fleming majdhogya nem mondott neki valami cifrát... A misszionárius hosszú, sovány, ősz ember volt, kecskeszakállal és bételt rágott. A hegyek között tanyázó sakai törzshöz igyekszik és egy napra megpihenne, ha megengednék. Valamit dünnyögtek neki, mire felment a verandára, de a rekkenő hőség dacára nem vetette le fekete papi kabátját és csendesen meghuzódott egy sarokban, egykedvűen rágcsálva.

— A gazember végzett velünk — mondta Fleming, — bizonyos, hogy ő csempészte ide ezt a haldokló leprást. Feladhatjuk a harcot.

— Maguk tehetnek, amit akarnak, de én itt halok meg! — mondta Cecil villogó szemmel és bement a házába. Az ebéd ott párolgott az asztalon, de csak ketten ettek. A hittérítő és Howard ur. Cecil rosszkedvűen nézte, hogy a könyvelő milyen jóízűen eszik. Ebéd után Howard felállt és bejelentette, hogy távozik.

— Szomorú itt, ugy-e, Mr. Howard? — mondta a lány gunyosan és úgy érezte, hogy nagyon fáj a szíve. Howard szelíden mosolygott;

— Dolgom van a városban. — Kissé színpadiasan meghajolt, kivezette Mayát az istállóból és néhány perc múlva már csendesen kocogott lefelé az ösvényen. Cecil sirni szeretett volna...

Alkonyodott, izzó vörösbe borult minden és Fleming lemutatott a szerpentinutra:

— Pepitó bandája! Most jönnek a sakálok támadni! — A hegyoldalban egy csapat fehér lovas poroszkált felfelé, élükön Carterissel, a volt csendőrrel, aki hírhedt rabló volt és Padding helyére került. Nézték a kis csapatot, ahogy jöttek, mint a végzet.

— Azt hiszem, nem kellene bevárni őket, jobb, ha mi támadunk. Le kellene löni a vezetőt — mondta váratlanul a lelkész és mindenki meglepődött Istennek ettől a harcias szolgáljától.

— Hogy a fenébe akar vörös alkonyi fényben, ügető embereket innen eltalálni? — mordult rá Fleming.

— Nézze, így — felelte a pap és a reverendája alól előkapva egy revolvert, célzás nélkül lőtt. Carteris, mint akit fejlövés ért, feldobta a karjait és átfordulva, kibukott a nyeregből. — Hát nem egyszerű? — kérdezte korholóan a pap Flemingtől, aki dermedten állt és csak ennyit motyogott: „Istenemre ez volt a lövés...” És a többiek csodálkozva látták, hogy a szétnyíló papi kabát alatt két hatalmas revolver van és egy egész kis lőszerraktár. Annyit mindenesetre elértek, hogy a lovasok ettől a páratlan lövéstől megijedtek és leugrálva az állatokról fedezéket keresve, lassabban folytatták az utjukat. Ezekután a hittérítő elkezdett parancsolgatni:

— Készüljünk el az ostromra, hordjanak össze követeket, ahol ür van a cölöpökön, el kell fedni. Öntsék végig, amennyi vízzel csak lehet, a ház tetejét, hogy ne tudják felgyújtani. Minden lőszert és fegyvert hordjanak fel a középső asztalra. Miss Thurn, lesz szíves állandóan tölteni a kilőtt fegyvereket.

— Ördögöt! Én harcolni fogok! — Az öreg csak bólogatott és mintegy mellékesen két könnyelműen haladó banditát puffantott le, ezalatt Fleming végrehajtatta minden intézkedését, úgy, hogy mire az első lovasok felértek a hegygerincre, már ostromra készen állt a ház. Golyók süvöltöttek mindenfelé. A kis csapat emberei gondosan célózva, tüzeltek a gerendarések közül. Az

öreg hittérítő az ablak mellé huzódva, két pisztolyból tüzelt, gyorsan és pontosan. Oda is szólt Fleming:

— Tisztelendő uram, ugylászik, ért a bűnösök lelkéhez.

— Megtérítem őket a rossz utról, — felelte és egy fa mögül kilátszó vászondarabra lőtt, amely nyomban piros lett. Egy időre be kellett szüntetni a tüzelést, mert fuldokoltak a füstben. Az öreg pap, valójában Wolf, az álruhás vadász, komoran mormogta: „Kissé késnek a fiuk...” Fleming megsebesült a vállán, de azért tovább küzdött, egyik társuk harcképtelen lett, vagy talán meg is halt... Az ostromló gyűrű egyre szűkült. Soká nem tarthatták magukat... Cecil felsikoltott. Egy golyó szét tépte lábizmát, erősen vérzett. Ápolás alá akarták venni, de nem hagyott magához nyulni:

— Ne törődjeteK velem! Egy pillanat időnk sincs!... — És ott guggolt a szoba padlóján és igyekezett elkötni a lábát. Egy hatalmas kő kitörte az ajtó felső részét... A golyók szabadon füttyültek be... Még legfeljebb tíz percig tarthatták magukat, vagy addig sem. Cecil nagynehezen elkötötte a sebet, de úgy érezte, elájul... Mögötte reccsent valami. Megfordult és ijedten látta, hogy a kunyhó hátsó falát, amely a meredélyre nézett, benyomták és egy hosszú, izmos maláj lép be. Sikoltani akart... revolvert keresett, de a maláj már könnyedén felkapta. Ekkor kiáltott... Az öreg vadász hátranézett, de mi ez?... Nyugodtan visszafordult az ablak felé és hagyta, hogy a maláj tehetetlenül vigye... Azt hitte a lány, hogy megőrült, vagy lázálomban látja csak, a maláj kilép vele a kunyhóból a szakadék peremére és szorosan átfogva őt egyik kezével, lefelé csuszik vele lassan egy kötélén a szédítő mélység felett... Elájult...

A banditák még vagy tizenketten lehettek és a kunyhóból már alig jött lövés... Rohamra készültek. Ekkor oldalról, ahonnan nem voltak fedezve, ahonnan nem vártak veszélyt, hirtelen sortüzet kaptak. Öten maradtak ott nyomban, a többi rémülten igyekezett futni, de ez igazán reménytelen kísérlet volt, mikor a domboldalról Dorn, Pitt Holbers és Boston Jim céloztak rájuk. Ezek a vadászok, az ő szokott nyugalmmukkal, körültekintő

pontossággal szedték le őket egyenként. Az utolsó fel-
tartotta két karját és megállt: „Kegyelem” — kiáltotta.

A pap kilépett a kunyhóból: — Az Istennél, fiam —
mondta szeliden és fejbőlötte. Azután társaihoz fordult:
— Aludtatok utközben, vagy mi a csoda! Segitsetek kö-
tözni, ha ugyan élnek még ezek a szegény favágók... —
Az egyik már meghalt, a másiknak súlyos haslövése volt,
Fleming és a harmadik alig sebesült meg.

— Azért a heccnek még nincs vége — mondta az óriás
Pitt Holbers. — Pepitó, sajnos, nem jött el, azt hitte,
csak halottak elakarításáról lesz szó és sakálokat küldött.

— Igaz, — mondta csendesen Boston, — azért azt hi-
szem, még vele is találkozunk majd.

— Tőle sem fogunk sajnálni egy imádságot, mondta
Wolf és meghuzta álla alatt nemez-kalapjának a sziját.

Cecil arra tért magához, hogy egy kókuszháncsra ve-
tett ágyon fekszik letakarva és vele szemben ül a maláj,
aki elrabolta. Ijedten felült.

— Nem mozdulni missz. A sebe súlyos és soha többé
nem fog tudni járni, ha nem fekszik nyugodtan. — Ösz-
tönszerűen visszafeküdt. Azután ijedten kérdezte: — Hol
vagyok?

— Nálam. Én a Lord Mynhernek is barátja vagyok
és ő megkért, hogy vigyázzak a missre. A házában már
nem volt biztos az élete.

Kezdett emlékezni a jávai kormányzóra... akinek
visszautasította a segítségét... ez az ember lenne a meg-
biztjtja? Aztán megborzadt, eszébejutottak a lőporfüstös
szoba vérző emberei:

— Mi lett Fleminggél, a hittérítővel és a többiekkel?

— Segítség jött Kuala-Lumpurból. A telepen minden
rendben van.

Cecil sóhajtott. Igen, minden rendben van, csak ott
állnak a fák kidöntetlenül és ott állnak a kidöntöttek,
elszállithatatlanul. Körülhézett a kunyhóban. Csodálkoz-
va látta, hogy egy könyves polc van a sarokban, sok
könyvvel. Ki ez a bennszülött? Az, mintha gondolatai-
ban olvasott volna, felelt:

— Si Lalan vagyok. Öseim fejedelmek voltak ezen a
félszigeten. Si Lalan elszakadt rokonaitól, akik nagy vá-

rosokban élnek, kőházakban laknak és bankokban tartják a pénzüket. Si Lalan a maláji dzsungel magányos főnöke, gyenge fajtájának hűséges testvére.

Si Lalan lecsavarta a lány lábáról a kötést, kimosta a sebet és bekötötte.

Azután kivette a golyót kutasszal, de mégis gyulladásba jött a seb. Legalább két hétig kell mozdulatlanul feküdni.

— Talán lehetne orvost szerezni...

— Si Lalan orvos. Sorbonne-on tanultam, de szívesebben jöttem vissza magányos Főnöknek a dzsungelbe, minthogy a bőröm miatt lenézzenek az európaiak.

Orvos! Sorbonnet végzett! Magányos Főnök! A lány lehunyta a szemét, mert úgy érezte, nem képes gondolkozni.

— Most aludni fog, — mondta csendesen a maláj. Cecilnek még eszébe jutott Howard, kék szemével, ahogy nevetségesen kocogott el a öszvérrel és ettől úgy összeszorult a szíve, hogy sirni tudott volna.

Két hét múlva Cecil teljesen rendbejött. Ezalatt nagyon megszerette a hallgatag főnököt, aki nemcsak jószágos volt, hanem bölcs is. Utolsó estjét töltötte a kunyhóban és szinte fájt megválnia ettől a harmónikus, kedves szobától.

Az őserdőben nyugtalan áramlás vibrált át a lombok között... Mindenféle ijedt állatok csörtettek... Si Lalan mélyen szívta be a szél szagát: — A monszum! Jön a nagy, ujjáteremtő és megsemmisítő szél.

A leány szemében könnyek jelentek meg. Nemsokára kellene kezdődni az usztatásnak és a Thurn-telep halott.

Most, mintegy jeladásra, fülrepestő csattanással megdördült az ég és mintha egy tízezer tagu kórus üvöltene fel, megérkezett a monszum! Olyan vízzuhatagot söpört sűrű, vastag sugarakban a tájra, mintha az utolsó ítélet érkezett volna el. A fák hajladoztak, indák és kuszó rotangok szakadtak szerte, a víz percek alatt örvénylő, bugyborékoló zuhatagokban rohant minden mélyedésből és a szél, a szél úgy bögött, zengett, kavargott, mintha százezer láthatatlan szekér vágatna vad lovakkal...

Az első hajnali napsugarak párádzó, ázott lombokon csillantak meg. Cecil elindult Si Lalannal a halott telep felé. És ahogy felért a hegyhátára, szédülten kapott a fejéhez. Mint egy vízió látszott a telep: bennszülöttek nyüzsögtek, fejszék csattogtak, elefántok trombitáltak. Félt, hogy eltűnik a látomás... de nem! Itt dolgoznak! Megkapaszkodott a maláj karjába és reszketve nézett rá.

Miután a banditákat eltemették és valahogy rendbehozták a rostává lőtt cölöpházat, megvacsoráztak és kimerülten lepihentek. Másnap reggel Fleming, aki időközben megtudta, hogy Cecil biztos helyen van, szomoruán álldogált a tornácon. Azt hitte, ő ébredt fel legelsőnek, de Pitt Holbers óriás alakja már szembe jött a tisztáson. Elégedetten vigyorgott és a völgyre mutatott. Fleming ámultan felkiáltott. A szerpentinuton hosszú-hosszu karaván jött fölfelé, ösvérek, csomagok és maláji kulik végeláthatatlan sora, fejükön imbolygó batyuikkal, élükön egy köpcös, vastagfejű európai, babos kancán lépegetve. Közeledtek lassan a telep felé. Fleming torkából zokogásszerű hangok törtek elő, szaggatott felkiáltások! Hiszen akkor minden mentve van!

— Ezt mind, mind köszönje Boston Jimnek, aki előre gőzöst készítettett Kuala-Lumpurban és így Van Gork az első hirre elindulhatott toborozni. — A közben visszatért Howard jelent meg az ajtóban és egy csomó nyugtát nézett, mint aki nem ért valamit.

— Mondja, Mr. Fleming, hol vannak a mult heti elszámolások?

— Pokolba az elszámolásokkal! — dühöngött Fleming — nem látja? Munkások jönnek!

— Na és — felelte Boston — azért nem kell elszámolni? Itt négy fejadag...

— Mr. Howard, én lelövöm magát! — Dornhoz fordult — és mondja, hol lehet annak a Boston Jimnek kezét csókolni.

— Nem kell hozzá két napig lovagolni Mr. Fleming. Itt van maga mellett — mondta Dorn.

— Én csak ezt a zöldfűlűt látom...

— Látod, nekem sohasem hitted — mondta Holbers vigyorogva Bostonnak —, én mindig mondtam, hogy

zöldfülű vagy. — Fleming rájuk nézett, aztán nyitva maradt a szája és hirtelen leült.

— Igyon egy kis vizet Mr. Fleming — mondta Howard, azaz Boston — aztán keresse elő azokat a nyugtákat...

Cecil egyenesen a cölöpház felé tartott Si Lalannal.

— Ugy-e, maga lőtt arra a banditára, aki el akart hurcolni? — kérdezte Dorntól.

— Boston Jim volt. — Howard lépett hozzáik és melegen megszorította Cecil kezét, de a lány még mindig nem tudott ránézni. Arra gondolt, hogy ez az ember sietve menekült el és magára hagyta őt a bajában. Ujra Si Lalanhoz fordult.

— És hogy kerültek ide a munkások?

— Boston Jim előre sejtette, honnan fog jönni a támadás, hajót rendelt Kuala-Lumpurban és a leghiresebb toborzóval, Van Gorckkal idejében gondoskodott kulikról.

— És hogy... hogy jött a segítség a banditák ellen?

— Boston Jim vágatott le a városba és hozta el idejében a vadászokat.

— De hát... varázsló ez az ember?... És én nem is ismerem.

Si Lalan ránézett és újra mosolygott: — De hiszen itt megy maga mellett, miss Thurn. — Rámutatott a könyvelőre, aki egy vékony vesszővel zavartan csapkodta a lábszárvédőjét. A lány ránézett, erre a keskenyesipőjű, finomkezü emberre, a könyvelőre. Pontosan úgy, ahogy Fleming, ő is azonnal leült, de egy fatörzsre.

— Bocsásson meg Cecil, de maga nem akart segítséget elfogadni a kormányzótól és saját érdekében kénytelen voltam alakoskodni. — Zavartan tépdeste a vesszőt. A lány most megértett mindent, nem tudta ugyan felfogni, hogy ez a csendes hivatalnok a rettegett Boston Jim, de most már megértette, hogy miért nem mutatkozott Pepitónak, hová lovagolt olyan gyorsan és hirtelen elpirult, aztán felindultan mondta:

— Igazán, nagyon nevetséges voltam... hagyta, hogy pártfogoljam... igazán. Én nagy hálával tartozom magának! Köszönöm, amit értem tett és kérem, hagyjon... Gyorsan elsietett.

Délután újra megcserélt az eső és másnap már a Líz szülesebben folyt a medrében és néhány nap múlva, mint hatalmas folyam hömpölygött. Rövid időn belül a fának át kell haladni a tavon, amely néhány hétig összeköti a Líz a Monnal. Most már mindenki dolgozott.

Cecil ijedt tisztelettel nézte ezeket a csupaerő, csupa vasideg-embereket és Boston Jimet kereste, akit hajnalban egy kis tutajon látott, valahol messze, de most sehol sem találta. Este a tutajok nagy része áthaladt a tavon, amely, mint egyetlen ezüst lap, terült szét a holdfény alatt és már usztak le a hatalmas, sebessodrú Mon folyón. A lány kis tutaján csak egy maláj állt és az utolsó tuskóra erősített, ötméteres kormánylapátot kezelte. Sötét teste szinte láthatatlanná lett az éjszakában. Hajnalig annyira megközelítették a folyó deltáját, hogy a tenger dagálya érezhetővé vált és lassubbodott a tutajok rohása...

A Malakka szoros előtt a Mon több ágra szakad, de csak egyetlen ág, a délnyugati volt alkalmas arra, hogy fát szállítsanak rajta. Fleming a vezértutajon csukott szemmel is kiismerte magát a sokféle kanyarulatok között, úgyhogy a menet simán uszott be sorban a délnyugati ágba. Cecil kis tutajja is elérte a torkolatot. Alkonyodott, amikor hirtelen loccsanást hallott maga mögött. Megfordult. A kormányos nem volt a helyén és örvénylő hullámgyűrűk jelezték a teste felett marakodó krokodilokat. A lány a kormányhoz akart ugrani és egyszerre óriási árnyék emelkedett fel a lapát mellett. Pepitó! A folyót befedő óriási fakoronák közt bujhatott meg, és ott várta meg, míg odaér Cecil tutajja. A lány iszonyodva hőkölt hátra és óriási egyetlen lökéssel messze kitolta a kormányt, úgyhogy a tutaj máris belesiklott egy holt mellékágba, eltűnve a két parton összeérő lombsátor alatt... Pepitó hatalmában volt. A tutajok elhaladtak, senki sem vette észre Cecil eltűnését, olyan gyorsan történt az egész... A tutaj partnak ütdött, a lány megszédült, de máris felkapták a bandita óriáskarjai és már kint voltak a süppedő, zsombékos parton. Távolabb tőlük egy kunyhó állt és Cecil rögtön tudta, hogy ez Pepitó titkos fészke, amit az egész gyarmati rendőrség sikertelenül keres évek óta és most már azt is tudta, hogy elveszett.

— Amint látja, összes barátja és szolgája közül kiragadtam és elhoztam ide, Thurn Cecil. A játéknak vége. Vesztett... Azaz nem is vesztett, sok mindent nyert.
— Öljön meg, maga hiéna! — kiáltotta elkeseredve Cecil.

— Magát?! Hogy képzeli? — És megfogta a lány kezét. — Hát nem tudja, hogy én szeretem magát?

Cecil rémülten igyekezett szabadulni az óriás kezéből, de hiába. Pepitó mosolygott rá: — Most még idegenkedik, de talán egy hónap múlva, esetleg egy év múlva hozzámszokik, meglátja. Itt nem találhatják meg...

— Boston Jim meg fog találni!

Az óriásnak megcsikordultak a fogai. Az a mocskos véreb, nem is álmodik erről a helyről... Sohasem találja meg!

— De igen! — sikoltotta a lány diadalmasan. — Nézze, ott.

A rohanó örvények között egy apró tutaj jött és Howard állt a kormánylapát mellett, előre görbült testtel, hogyha a tutaj partot ér, nyomban ugorjon. Pepitó előrántotta revolverét és lőtt, de a táncoló tutaj nem nyújtott jó célpontot. És most váratlanul éles fájdalom hasított a kezébe. Cecil apró fogai mélyen a husába fúródtak, hogy elejtette a revolvért. A tutaj partnak ütődött és egy hosszú, karsu árny, mint leopárd ugrott fantasztikus nagy ivben Pepitóra. A bandita felborult, de már eltaszította magától ellenfelét és talpra ugrott. A másik revolveréhez akart kapni, de az öve ott csüngött Boston kezében, ahogy nyomban leszakította róla. Howard nyugodtan, mosolyogva nézett rá, aztán lágy hangján megszólalt:

— Most meg fogom ölni, Pepitó.

A lány csak nézte és ahogy ott látta állni Bostont, kisé hajlott háttal, összeszorított fogakkal, mosolyogva, most már világosan látta, hogy ez az ember nem kisebb a hirénél. Ez az ember a végzet és akit üldözőbe vesz, annak vége. És látta a majdnem fél méterrel magasabb Pepitót, bizonytalan révedezéssel a szemében, ahogy ott állt Howarddal szemben.

— Hát lőjj már! Lőjj már, te piszok vizsla! Te mocskos rendőr-eb.

Boston mosolyogva szólt: — Mindig erről a pillanatról álmodtam, hogy egyszer majd így szembenállunk és én megöllek téged, Pepitó és már tűz csapott ki revolveréből, majd rögtön még két dörrenés után Pepitó szétvette karját és egész hosszában elterült.

Cecil elfödte az arcát... Mikor felnézett, Pepitó mozdulatlanul feküdt és ugyanolyan mozdulatlanul állt Boston.

— Szörnyű volt — suttogta a lány — megölte?

— Meg.

— Nem lett volna szabad... Ez... ez a törvény dolga.

— Itt én vagyok a törvény — mondta Boston. Sóhajtott egyet. Ennek az embernek kétszáz kiderített gyilkosság nyomta a lelkét. Ezt az embert a gyengék, a gyávák, a kulturáltak érdekében meg kellett semmisíteni. Aki itt gonosztevért üldöz, az rendőr, bíró és Istenítélet egy személyben. Kis Kodakot vett elő a zsebéből, megfordította a halottat, ráirányította a gépet és megnyomta az exponáló gombot.

Eltette a gépet, odament a lányhoz és átkarolta. Cecil kimerülten hajtotta rá a fejét.

— És most gyerünk innen gyorsan, drágám — mondta a férfi és megsimogatta a lány égő, könnyes arcát.

A hatalmas gőzös sebesen rakodott és mögötte már várt egy másik. Ameddig szem ellátott, mindenütt vas-
karikákkal összekötött fatöncök himbálóztak a tengeren, amelyben éjfél felé, mint egy izzólámpa két szénszála a láthatár és a víz találkozásánál, összeért a hold saját tükörképével, a fehér színeknek valóságos orgiájába borítva az óceánt. Az európai cégek tisztviselői átvették a leszállított fát a kikötött mennyiségben és Cecil hálásan köszönt el a vadászoktól, akiknek furcsa csoportja mint-ha a Fliegende Blätter illusztrációjából elevenedett volna meg...

... Mac Pershon ezredes mosolyogva, két kezét előre-nyújtva sietett Boston elé az ajtóig.

(Folytatása a 32. odalon.)

A 439-ik KERESZTREJTÉVÉNY

Kis adag görög művészet és filozófia

Vizszintes: 1. Alacsony hegy Athénben, a görög építészet és szobrászat legszebb emlékeinek színhelye volt, amíg a műkincsek nagy részét szét nem hordták, fonet, 10....lóg, megemlékezés halotról, 11. Lásd. 6. függ. 12. Ókori nép a mai Balkánon, 14. Kiváló színész volt a budapesti Nemzeti Színházban, 15. IUD, 16. Cs...e, csöcselék, 18. Vissza: ...k, középiskolai tanuló, 19. Nagy-britannia, 20. Szúrás, német, 22. Lásd 9. függ. 23. Egoizmus, 25. Rimánkodik, 27. Kis antik templom a vissz. 1. lábánál, innen indul föl a szerpentinút, 29. Óattikai vigjátékiró, egy-két komédiáját ma is játszik: 32. Behozatal, 33. T...k, madár, 34. Kései termés, ék. 37...a, ökörfogat, 39. Izráel déli kikötője, 40. Férfi, 41. Elcsen, 43. AEB, 44. H..., Zeus testvére és felesége, 45....pus, itt laktak a görög istenek, 47. Vissza: sorozatunk egyik kedvelt írója, 48. Céltalanul megy, 50. M....., a görög építészet legősibb emléke az itt talált kapu, 51. A görög szobrászat legismertebb emléke (Louvre).

Függőleges: 1. Két szó: a) Sophokles egyik tragédiájának címe és női főalakja, hét kocka, a 6-ikba beirandó: ON, b) A görög tragédia megteremtője, a 10-ik kockába beirandó: S-Ch, 2. Főangyal, 3. A.... oszlopsoros épületfront, 4. ÁN a szó végén: nagy vihar, 5. PO, 6. fclyt. 11. Apolló fia, az utolsó előtti kockában végződik, 7. S....s, szögfüggvény (mértan), 8. Vissza: Pind...., a görög irodalom istenített lírikusa, a modern expresz-szionisták is tanultak tőle, 9. Kezdődik a 22. vízszintes-sel vissza, folytatva 9. függ. tovább vissza: Homéros egyik éposza, fonet., 11a. Két szó: a) A legnagyobb görög szobrász, 6. kocka, PH helyett F betű irandó, b) Filozófus Athén fénykorában, 13. Athén késői korszakának nagy filozófusa, 16. Sporteszköz, 17. Vissza: csinos, német, 20. SN, 21. G-vel: hiány, 23. S-szel a végén: ez is Sophokles-tragédia címe, egyben főhőse a függ. 1. hősnőjének apja, 24. Nem (élőlény), latin, 26. SRM, 28. Vissza: S-szel görög főisten, 30. Vissza: jellem, 31. Homéros ennek a városnak a hábcruját énekli meg, 35. Fogoly, 36. T..., a fogadás összege, 38. Hires agyagember (Prága), 40. S-szel a végén: bolygó, 42. A-val a végén: görög jóshely, 44. Nemes fa, 46. É-vel: kukoricából sütik, 47. Eisenhower, 49. Háziállat, 50. Papiregység.

1	2	3	4	5		6	7	8	9	
10						11				12
13					14		15			
16				17		18				
19			20				21		22	
		23						24		
25	26				27				28	
29			30	31						
32								33		
		34				35	36			
37	38		39						40	
41		42		43				44		
45			46				47			
48				49		50				
	51									

A 438-ik keresztrejtvény megfejtése:

Vízszintes: 1. Holttenger, 10. Kémia, 15. Hélium, 27. Nátrium, Klór, 30. Pártoló, 33. Kairó, 46. Sértő, 49. Gyógyszertár.

Függőleges: 1. Hidrogén, Oxigén, 5. Emulzió, Uti, 10a. Oxigén, Nitrogén, 14. Áfium, 16. Ópium, 24. Lirai, 25. Amorf, 32. Epilóg, 34. Patika.

— Thurn Cecil — mutatta be Howard a kíséretében lévő hölgyet. Miután leültek, elővette a halott Pepitóról készült fényképet és átadta az ezredesnek.

— Gratulálok Jim! — mondta az ezredes és megszorította a kezét — nem lehet ehhez mást mondani, no... Sok ezer embernek adta vissza a nyugalját, és ha megismételném az ajánlatomat, megduplázva, úgy hogy ön angol szolgálatban...

— Azt hiszem, most már megmaradok a hollandoknál. Különben is egyelőre szabadságra megyek, megnősülök.

— Ehhez is gratulálok! A menyasszony?

— Thurn Cecil, ezredes uram.

— Sok szerencsét kívánok. Az a felvétel 5.000 Strait Dollárt ér magának. — Kikisérte őket és mind a kettőnek sokáig szorongatta a kezét, aztán visszament a szobába, Pepitó képét lepecsételte, beragasztotta egy nagy könyvbe és rövid ideig mintha gondolkodott volna valamin. Azután azt mormolta maga elé: „Azt hiszem, az öreg Thurn most már nyugodhat békében...”

V É G E .

J ö v ö h é t e n :

Hidas Miklós: HOTEL EXCELSIOR

First Edition Copyright by Világvárosi Regények,

Budapest, 1937. Minden jog fentartva.

Second Edition Tel-Aviv, 1959. All Rights reserved.

Megjelenik minden héten csütörtökön!

Címünk csak T. A. POB 666.

„NEOGRAFIKA” könyvnyomda, Tel-Aviv, Hanegev 11.

MS
OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

.1970 NOV 19

